

John Flanagan

HRANIČÁŘŮV
UČEŇ

KNIHA TŘINÁCTÁ
KLAN BUDÉ LIŠKY

FANTASY

HRANIČÁŘŮV UČEŇ

KNIHA TŘINÁCTÁ

KLAN RUDÉ LIŠKY

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT

John Flanagan

Hraničářův učeň – Kniha třináctá – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

EGMONT

Prolog

Stál stranou v přítmí a nechával v sobě hromadit hněv. Potřeboval ho. Živil se z něj. Hněv v něm zažehoval vášeň a oheň, které prostupovaly jeho slova a projev.

Posluchači ten vztek cítili a reagovali na něj. Uměl v nich vzbudit úplně stejný hněv. Jeho obecenstvo tvořil povětšinou jen nevzdělaný venkovský lid a vesničané, a on proto využíval všechny triky štváčů a hrál si s jejich předsudky a nesnášenlivostí – aby pozvedli pěsti k nebi a řvali po spravedlnosti.

Důvod jeho vlastního hněvu byl prostý. Cítil se být oloupen o své rodové právo, o své právo dědice. A stalo se to jen kvůli rozmaru monarchy, který chtěl zabezpečit následnictví své vlastní rodiny na trůnu. Jedním rázem změnil staletí starý zákon země a stanovil, že v Araluenu může na trůn nastoupit dědička ženského pohlaví.

Většina Araluenců zákon přijala bez přemýšlení. Ale hrstka fanatiků a staromilců mu odporovala. Vytvořili klan

Rudé lišky, podvratnou skupinu s jasným cílem vrátit zpět staré pořádky – zákon mužského následnictví.

Klan Rudé lišky měl jen pár členů, když ho před pár lety poprvé objevil, možná méně než padesát. Ale on ho viděl jako klíč k naplnění svého osudu – získání araluenského trůnu. Poznal, že toto hnutí, slabé a neorganizované, by se mohlo stát základnou pro jeho budoucí tažení.

Proto se k hnutí přidal a vnesl do něj svůj nezpochybnitelný vůdcovský a organizátorský talent.

Cestoval od vesnice k vesnici, od města k městu, kázal své poselství předsudků na tajných setkáních, čekal na svou příležitost a sledoval, jak počet členů klanu roste. Z původní ani ne padesátičlenné skupiny se staly stovky. Byli mocným a dobře zajištěným hnutím. A on se postupně propracoval na pozici *Vulpus Rutilus* – Rudé lišky, vůdce klanu.

Byl šikovný a přesvědčivý řečník, ale to byla jen jedna stránka jeho složité povahy. Uměl být tvrdý a bezohledný, když potřeboval, a už vícekrát bez milosti zničil lidi, kteří mu odporovali nebo se snažili bránit jeho cestě na vrchol.

Už v dětství se však naučil, že svého cíle dosáhne mnohem snáz šarmem a předstíranou přátelstostí. To bylo stejně důležité. Když mu matka v dětství vtloukala do hlavy tu nespravedlnost, která ho postihla, říkala mu: „Víc much chytíš na med než na ocet.“ A jak dospíval, dokázal tohle poučení dobře využít.

Vypěstoval si schopnost přimět ostatní, aby ho měli rádi, přesvědčit je, že je jejich přítel. Byl výborný herec a naučil se skrývat nevraživost za fasádou vřelosti a vlídnosti – a za odzbrojujícím úsměvem. I teď bylo ve vyšších pozicích klanu Rudé lišky půl tuctu lidí, které nesnášel. Ani jeden z nich

o tom nevěděl, každý z nich ho považoval za přítele, za vřelého a štědrého spojence.

A pak tu byli ostatní – ti mimo kult, lidé, které vnímal jako své nejzarytější nepřátele. Ani ti neměli tušení o hloubce nenávisti, jež vřela pod jeho maskou dobrosrdečnosti.

Už se ale blížila chvíle, kdy bude moct odhodit přetvářku stranou a odhalit své skutečné pocity, a při tom pomýšlení cítil hluboké uspokojení.

Setkání se konalo na velké mýtině v lesích mezi třemi vesnicemi, odkud rekrutoval členy klanu. Teď si je prohlížel. Pozváni byli jen členové klanu, řetěz stráží ozbrojených kyji a meči zajišťoval, aby se svědkem setkání nestal nikdo cizí. Bylo tu skoro sto lidí – skvělá účast. V dávných počátcích mluvil k sotva tuctu lidí, které ani moc nezajímalo, co jim chce říct, jenom hledali rozptýlení ve svých úmorných, šedých životech. Teď ale hnutí nabralo směr a energii. Dav nedočkavě šuměl a čekal, až promluví.

Usoudil, že přišla správná chvíle. V posledních letech si vyvinul smysl pro načasování při jednání s davem. Měl schopnost poznat, kdy se má objevit – a pak čekat těch životně důležitých pár minut navíc, aby se nedočkavost změnila v dychtivost a nadšení pro věc.

Po jeho levici bylo vyvýšené pódium pro řečníka osvícené zářícími pochodněmi a s oponou s hlavou rudé lišky.

Nasadil si masku – stylizovanou liščí hlavu, která mu zakrývala oči, nos a tváře. Přitáhl si kůží lemovaný rudý plášť těsněji k tělu, vystoupal po třech nízkých schůdkách na zadní části pódia, rozhrnul oponu a skoro jako kouzlem vstoupil do záře pochodní.

Když se objevil, nastalo ticho, které vzápětí narušil burácivý potlesk. Rozhodil paže a rozestřel svůj šarlatový plášť.

„Přátelé!“ zvolal a počkal přesně tak dlouho, aby potlesk začal slábnout, ale ještě úplně neztlchl.

Dav čekal na jeho slova. Promluvil zvučným hlasem, který se nesl až k těm úplně vzadu.

„Tisíce let v naší zemi platil zákon, že na trůn může nastoupit pouze mužský následník. Byl to dobrý zákon. Byl to spravedlivý zákon. Byl to zákon, který respektoval vůli bohů.“

Davem proběhlo souhlasné zahučení.

Nakrátko se pozastavil nad tím, proč tak ochotně přijímají myšlenku, že tento zákon schvalují bohové. Nicméně ji přijali. Vždycky ji přijali. Patřilo to k té velké lži, kterou vytvořil – lži, která, když se dost často opakovala, stala se v myslích posluchačů pravdou.

„Pak, před několika lety, se jeden král rozhodl, bez porady a projednání s jinými, že tento zákon může změnit. Změnil ho jediným tahem pera. Svévolně a arogantně.“

Postoupil k přední části pódia, naklonil se ke svým posluchačům a zvýšil hlas. „*Chtěli* jsme ten zákon měnit?“

Odmlčel se a počkal na očekávanou odpověď. „Ne!“ zahřmělo z davu. Kdyby posluchači neodpověděli, měl mezi nimi nasazené své lidi, kteří by pokřik vyvolali.

„Žádali jsme, aby se tento zákon měnil?“

„Ne!“ zahřměla z mýtiny odpověď.

„Tak proč to udělal?“ Tentokrát pokračoval hned dál. „Aby zajistil následnictví své vlastní rodině. Aby zajistil, že trůn zdědí jeho vnučka. A jeho dcera.“ Když král zákon změnil, jeho vnučka se teprve měla narodit. Ale lidé byli v tom rozhořčení ochotni přehlížet zřejmé skutečnosti.

„Udělal správnou věc?“

„NÉÉÉ!“

„Udělal spravedlivou věc?“

„NÉÉÉ!“

„Nebo to byl jen sobecký, arogantní čin – čin, který nedbal vůle lidu jeho království?“

„ANÓÓ!“

Odmklčel se a nechal jejich zápal trochu pohasnout. Pak spustil znovu tišším, klidnějším tónem.

„Může žena vést tuto zemi v době války?“ Zavrtěl hlavou. „Ne, nemůže. Žena není dost silná, aby se postavila našim nepřátelům. Co vůbec žena ví o válce a vojenských záležitostech nebo o zabezpečení hranic?“

Tentokrát rozpráhl ruce a vyžadoval odpověď, která přišla.

„NIC! NIC!“

„Pak, přátelé, přišel čas, abychom udělali to, co je správné. Abychom změnili tento nespravedlivý, nevyžádaný, bezbožný zákon a obnovili starý zákon této země. Jste se mnou?“

„ANO!“ zařvali.

Ale to mu nestačilo. „Jste se mnou VŠICHNI? Vrátime se ke starým pořádkům? Správným pořádkům? K božím pořádkům?“

„ANOOO!“

Jejich souhlasný řev byl tak hlasitý, že poplašil špačky hřadující ve stromech kolem mýtiny. *Vulpus Rutilus* se otočil, aby skryl svůj vítězoslavný úsměv. Když opět opanoval výraz své tváře, obrátil se zpátky a promluvil tichým hlasem, takže se všichni museli naklonit blíž, aby slyšeli.

„Nuže, přátelé, je tedy čas, aby klan Rudé lišky povstal. Za dva měsíce se sejdem v araluenském lénu, a pak vám dám rozkazy.“

Jedna

Blížili se k Maddiině skrýši.

Byl jich tucet, vytvořili rojnici s rozestupy pěti kroků mezi sebou a pokrývali tak šířku šedesáti kroků. Každý z nich nesl vysoko nad hlavou hořící pochodeň, aby rozehnal houstnoucí šero soumraku. Ležela hlavou obrácenou k řadě pátračů. Kdyby se dokázala dostat přes jejich linii, nebo zůstala prostě neviděna, dokud nepřejdou, byla by zachráněna.

„Skrýš“ byl ve skutečnosti dost přehnaný výraz pro Maddiino postavení. Prostě ležela natažená na zemi v trávě vysoké po kolena, od hlavy k patě zakrytá svým pláštěm.

V okolních lukách, mezi nimiž ležela, byla tráva vysoká do pasu a jemně se vlnila ve večerním vánku. Tam by se lépe schovala před tím tuctem mužů, kteří ji hledali. Ale vybrala si kratší trávu z dobrého důvodu.

Pátrači jistě předpokládali, že se uprchlice schová ve vyšší trávě, takže tam hledali pečlivěji. Kratší porost, kde ležela, poskytoval špatné krytí, ale pátrači tu zase prohledávali

trávu méně pozorně. Domnívali se, že zde by jejich očím nikdo neunikl.

V to alespoň doufala, když si vybrala svou cestu skrz rojnici mužů. Kromě toho, luka z obou stran byla užší, takže pátrači by kráčeli blíž u sebe. Protože čekali, že se bude schovávat tam, věnovali zde mnohem větší pozornost terénu a všem nerovnostem, na které narazili.

Byla jen neurčitý tvar pod šedozeleňým hraničářským pláštěm.

Nejasné světlo hrálo také v její prospěch. Slunce už zapadlo za obzor a na západě zbyl jen odraz jeho světla. Vrhla dlouhé stíny a tmavé skvrny přes nerovný povrch pole. A světlo smolných pochodní, nestálé a třepotající se, pátračům také nepomáhalo, naopak jim úkol ztěžovalo, když se pohybovalo a mihotalo.

Cítila žlutou záři jedné z pochodní, jak se jeden z pátračů přiblížil. Odolávala nesnesitelné touze vzhlédnout a podívat se, kde je. Tvář měla začerněnou blátem a prachem, které si předtím rozetřela po tvářích. Ale i tak by její obličej v soumraku zářil jako bledý ovál. Pohyb by byl ještě nápadnější. Ležela tedy tváří dolů, zrak upírala na stébla suché trávy pár palců od očí a viděla, jak se přes ně plazí žluté světlo pochodně a vrhá stíny, které se postupně zkracovaly. Zdroj světla se blížil.

Srdce jí bušilo v hrudi, když zaslechla šustění bot. Slyšela, jak jí krev pulzuje ve spáncích jako rytmus bubnů.

Důvěřuj plášti, opakovala si starodávnou mantru, kterou do ní její učitel donekonečna vtloukal. Pátrač nemohl slyšet její tep. To byla bláznivá představa, věděla to. Pokud zůstane ležet klidně jako nebožtík, vůbec ji neuvidí. Plášť ji ochrání. V minulosti to tak vždycky bylo a bude to tak i teď.

„Aha! Vidím tě. Vstaň a vzdej se.“

Hlas byl velice blízko. Nemohlo to být víc než tři kroky. A zněl velmi sebejistě. V jedné chvíli mále podlehla nutkání vstát. Pak si ale vzpomněla na Willova slova, když ji učil, jak zůstat zrakům pátračů neviditelná.

Můžou se snažit napálit tě, aby ses ukázala. Můžou zavolat, že tě vidí, a řeknou, abys vstala. Nenalet' jim na to.

A tak ležela dál bez hnutí. Hlas se ozval znovu. „No tak! Říkám, že tě vidím!“

Jenže už nezněl tak sebejistě jako předtím. Byla v něm slyšet nejistota, jako by si pátrač uvědomil, že jeho lest nevyšla – nebo že se v okolní trávě nikdo neschovává. Po pár vteřinách zamumlal tichou nadávkou a znovu se dal do pohybu. Jeho boty šustily v trávě a ona cítila, jak prošel kolem – to znamenalo, že hleděl před sebe, ne na ni. Sledovala, jak se droboučké stíny trávy prodlužují a stáčejí doleva. To znamenalo, že pátrač se pohybuje doprava.

Uvědomila si, že celou dobu zadržovala dech. Tiše vydechla a cítila, jak jí napětí v těle povoluje. Srdce začalo zpomalovat z divokého trysku na mírnější klus.

Za pár minut už bude pátrač pryč a ona neuslyší tiché zvuky, které bude při pohybu vydávat. Čekala, pomalu počítala do sto dvaceti a slyšela, jak se šustění jeho bot vzdaluje, až ho neslyšela vůbec. Napjala svaly. Když padla k zemi, vyhodila levou ruku před sebe, a pravou měla složenou pod tělem, aby se mohla o kousek nadzvednout a začít se pomalu plížit pryč od své skrýše.

Opřela se o pravou ruku a cítila, jak se do ní bolestivě zabodávají tvrdé stonky trávy. Bylo by tak přirozené pohnout rukou do pohodlnější polohy. Ale opět tomu nutkání odolala.

Zbytečný pohyb by ji mohl prozradit. Lepší bylo vyrovnat se s nepohodlím. Samozřejmě musela pohnout rukou, aby se při plížení mohla posunovat po zemi. Ale to byl nezbytný pohyb. Jinak by tu ležela celou noc. Znovu začala napínat svaly.

Pak přestala.

Uslyšela zvuk – slabý a nejasný – z trávy před sebou. Jakmile si to uvědomila, vzpomněla si na další radu, kterou jí Will dal.

Někdy mají zametače, slyšela jeho klidný hlas v hlavě. Dalšího pátrače, který jde za řadou, deset dvanáct kroků za ostatními, a snaží se chytit ty, kterým se podařilo vyhnout se první linii a dávají se zase do pohybu. Je to starý trik, ale překvapilo by tě, kolik lidí se takhle nechalo nachytat.

Opět se uvolnila a čekala, hlavu u země, obličej dolů. Teď zvuk uslyšela znovu a tentokrát ho poznala. Ten, kdo přicházel, zvedal nohy vysoko z trávy a opatrně a jemně je zase kladl zpět na zem, zkoušel každý krok, aby moc nešustil a nedělal další hluk. Přesně tak učili chodit i ji, aby držela hluk na minimu. Uvědomila si, že nově příchozí je velmi zdatný v umění tichého pohybu.

Nastražila uši, poslouchala a čekala na sebemenší náznak, jakýkoli zvuk, který by jí prozradil, jak blízko ten člověk je a z jakého směru přichází. Zdálo se, že je mírně vpravo a pohybuje se po louce šikmo, takže by měl projít kousek od místa, kde ležela. Zatím neviděla žádné světlo pochodně. Rozčileně se kousla do rtu. Pochodeň poskytovala neurčité, nestálé světlo, které by jí pomohlo zůstat ve skrytu. Navíc plamen blízko u očí silně snižoval schopnost pátračů vidět ve tmě. Teď už byla skoro úplná tma a pochodeň byla spíš ke škodě než k užítku.

Byl blízko. I když našlapoval opatrně, aby nedělal žádný hluk, slyšela slabé zvuky, které vydával. Skutečnost, že našlapoval pečlivě a pravidelně, jí paradoxně pomáhala sledovat jeho pohyb. Jakmile znala jeho rytmus, věděla, kdy přijde další, téměř neslyšný krok.

Teď už byl hodně blízko. Pohyboval se pod úhlem před ní, zprava doleva. Věděla, že mu unikla. Ucítla příval radosti, když udělal další krok, kterým se od ní o kousek vzdálil. Ještě tři kroky tím směrem a bude to dobré.

Pak, naprosto nevysvětlitelně, se otočil zpět, změnil směr a pohyboval se rovnoběžně s místem, kde ležela. Tep jí opět prudce stoupl, když si uvědomila, jak málo stačí, aby ji našel.

Ucítla prudkou bolest v levé ruce, když jí na ni šlápl a přenesl váhu, aby udělal další krok.

„Au!“ vykřikla dřív, než se stihla zarazit.

Zároveň sebou bolestně trhla, zrovna když on ucouvl, jak ucítil cizí předmět pod nohou. Pohla se jen lehce, ale stačilo to. Zametač vítězoslavně vykřikl a ona ucítla železný stisk na zadní straně pláště, hned pod kapucí, když ji zvedal ze země.

„Mám tě!“ křikl a v hlase mu bylo znát uspokojení. Otočil si její obličej k sobě a zároveň zavolal na rojnici pátračů. „Tady je! Mám ho!“

Sundal jí kapuci a prohlédl si zblízka její obličej.

„Ale ty nejsi on, vid’?“ řekl. „Ty jsi učeňka Willa Treatyho. Tak to jsi *skvělý* úlovek, o tom žádá.“

Kroutila se v jeho sevření a chtěla se osvobodit, i když teď už bylo stejně po všem. Ostatní pátrači, kteří slyšeli jeho křik, běželi zpátky a shlukli se kolem nich. Pochodně osvětlovaly jejich šklebící se obličaje.

„Smůla,“ prohodil jeden z nich, pohledný učeň čtvrtého ročníku. „Málem jsi to dokázala.“

Kývl hlavou k okraji louky a ona se tam ohlédla, stále ještě v sevření úspěšného pátrače. Chatka, do které se měla dostat, byla sotva padesát kroků daleko. Nebýt toho nemotorného zametače s velkýma nešikovnýma nohama, mohla tam být.

A měla by plný počet bodů ve svém hodnocení na konci ročníku.

Z kopečku asi sto kroků odtamtud sledovali Will Treaty s Gilanem dění na louce, jak se rojnice shlukla kolem Maddie a jejího věznitele. I na tu dálku a v houstnoucí tmě stačila světla pochodní na to, aby Will rozeznal Madiinu zklamanou, rozčilenou reakci.

„To byla smůla,“ poznamenal Gilan. „Skoro to dokázala. Všechno udělala správně.“

„Až do chvíle, než vykřikla *Au!* Tys na mě šlápnul!“ zasmlál se Will.

Gilan se podíval na svého starého přítele. „Jak říkám, byla to smůla.“

„Halt vždycky tvrdil, že hraničář je strůjcem svého štěstí,“ odpověděl Will.

„Kdybych tě neznal líp, myslel bych si, že máš radost, že ji chytili,“ pokáral ho Gilan.

Will pokrčil rameny. „Moc mě to netrápí,“ připustil. „Mohla mít plný počet bodů a já si nejsem jistý, že bych to chtěl. Nebylo by to dobré pro její ego.“ Na chvíli se odmlčel. „Ani pro mou trpělivost.“

„Rozumím správně, že mluvíš ze zkušenosti?“ zeptal se Gilan.

Will přikývl. „Měla plný počet bodů už na konci druhého ročníku,“ řekl. „A poslouchal jsem to celé tři měsíce – pokaždé, když jsem se ji pokusil opravit nebo jí slůvkem naznačit, že něco dělá špatně. Má sklony být docela paličatá.“

Gilan přikývl. „Pravda. Ale je velmi dobrá, to musíš uznat.“

„Uznávám to. Je to dcera své matky. Dokážeš si představit, jak by se na jejím místě chovala Evanlyn?“

Tentokrát se Gilan při té představě zazubil. „Nemluvíš snad tímhle neuctivým tónem o Její Výsosti princezně Kasandře?“ Pobavila ho skutečnost, že Will pořád princezně říká jménem, které používala, když ji poznal.

Will sklesle potřásl hlavou. „To mluví,“ odpověděl. „Čím víc Maddie znám, tím víc v ní vidím její matku.“

„Což asi vysvětluje, proč je tak úspěšná,“ odpověděl Gilan a Will musel souhlasit.

„Pravda.“ Vstal z místa, kde seděli, a opřel se o kmen stromu. Pátrací skupina i se svou kořistí mířila zpět na shromaždiště a řada pochodní se mihotala ve tmě. „Pojďme do tábora a poslechněme si hodnocení,“ řekl.

Dva

Rozbor Maddiina výkonu se konal v jednom z velkých ústředních velitelských stanů. Tři starší porotci seděli za stolem v pohodlných skládacích plátěných křeslech a studovali zprávy od ostatních porotců, kteří sledovali její dovednosti a schopnosti během celého Shromáždění.

Maddie stála před nimi, a pátrač, který ji chytil, půl kroku za ní. Will s Gilanem zvedli plátěné chlopně stanu a nahlédli dovnitř. Porotci zvedli hlavy a nejstarší z nich, Harlon, jim kývl na znamení, že mohou vejít. Will byl Maddiin učitel, ten samozřejmě měl veškeré právo být tu a poslouchat, jaké rozhodnutí vynesou ohledně jejího výkonu. A Gilan jako velitel hraničářských jednotek měl právo chodit, kam se mu zlíbilo.

Než ti dva stihli dojít ke stanu, vyslechla si porota zprávu od pátrače. Teď mluvil Harlon.

„Bohužel tě nemůžeme nechat projít ze zkoušky v nepozorovaném pohybu,“ řekl. Jeho hlas nebyl nelaskavý. Zapůsobila na něj úroveň Maddiina celkového výkonu, jak ho

popisovala hlášení těch, kdo ji zkoušeli. Znovu se podíval na papíry, které měl rozložené před sebou.

Střelba – vynikající, četl. A všiml si dodatku k hlášení. Na rozdíl od ostatních učedníků byla zkoušena i z umění střelby prakem, nejen lukem, a zvedl obočí, když uviděl, že její skóre ve více než půl tuctu testů v průměru dosahovalo devadesáti pěti procent. S prakem byla ještě lepší než s lukem, u nějž dosáhla působivých devadesáti dvou procent. Hod nožem – vynikající. Boj beze zbraně – velmi dobrý. Tvorba map – další vynikající výsledek. Orientační schopnosti – nadprůměrné. A protože u hraničářských jednotek „průměrné“ znamenalo vynikající, mluvilo to za všechno. Taktické plánování – vynikající.

Prolistoval papíry a viděl další vynikající a nadprůměrné výsledky. Byl ohromený a věděl, že stejně jsou na tom i kolegové. Zkoušky po třetím ročníku byly náročné. Zkoušející přestávali učně šetřit. Byli za polovinou svého výcviku a očekávalo se, že si udrží vysokou úroveň. Vzhlédl a zachytil pohled Willa Treatyho, zrovna když se šedovousý hraničář postavil ke vstupu do stanu. *Není překvapený, že si vedla tak dobře*, pomyslel si. Will Treaty byl jedním z nejschopnějších členů hraničářských jednotek. A vycvičil ho Halt, ve společnosti šedo zelených pláštů legenda.

Harlon přesunul pohled na drobnou postavu před sebou. Maddie si sundala kapuci a krátké vlasy měla rozčuchané. Bylo v nich dokonce pár stébel trávy. Stála rovně a dívala se na něj s odhodláním, téměř vzdorem ve tváři. Dokonce trochu zrudla, všiml si a správně odhadl, že to bylo zlostí, že ji chytili tak blízko u cíle.

„Celkově sis vedla velmi dobře, Madelyn,“ řekl. „Kromě nepozorovaného pohybu jsi byla v podstatě nejlepší ze

všech.“ Ukázal na písemné zprávy před sebou. Jeho dva společníci, kteří měli své kopie, souhlasně zamručeli.

„Tvé výsledky bohatě stačí na to, abys postoupila do čtvrtého ročníku,“ řekl a všiml si, jak se jí lehce uvolnila ramena, když to uslyšela. Pak, po pár vteřinách, znovu ztuhla a tvrdohlavě zařala čelisti.

Shrábl hlášení dohromady, klepl s nimi o stůl, aby je srovnal, a pak pokračoval: „Opravnou zkoušku z nepozorovaného pohybu podstoupíš zhruba za tři měsíce. Jsem si jistý, že bez problému projdeš.“

„Není to fér!“ vyhrkla Maddie, která už to nemohla vydržet. Harlon položil srovnané papíry na stůl a tázavě zvedl obočí na rozčilený obličej před sebou.

„Není to fér? Co není fér? Chytili tě padesát kroků před cílem.“

„Je to ale zkouška v nepozorovaném pohybu,“ protestovala. „A on mě neviděl! Šlápl mi na ruku!“

„Chceš snad říct, že tě nechytily?“ zeptal se Harlon tiše.

Maddie, zaujatá svým protestem, pokračovala. „Říkám, že mě *nezpozorovali!*“ Otočila se a ukázala na pátrače. „On mi šlápl na ruku a tím se to jen potvrzuje. Neměl o mně ani tušení. Byla to zkouška nepozorovaného pohybu a on mě neviděl!“

„Dokud jsi nevykřikla a nepohnula ses,“ řekl Harlon. „Pak už tě viděl.“

Vzdorně zavrtěla hlavou. „Nebyla to zkouška z toho, jak na sebe nenechat šlápnout,“ namítla a hned si uvědomila, jak směšně to zní. Jenže jinak to vyjádřit neuměla.

„Byla to zkouška tvé schopnosti zůstat skrytá,“ poznamenal Harlon. „Napadlo tě, co by se stalo, kdybys nereagovala? Kdybys nevykřikla?“

„Ale samozřejmě, že jsem vykřikla,“ rozčilovala se Maddie. „Když mi tohle veliké nemehlo šláplo na ruku! Taky byste vykřikl!“

Zmiňované veliké nemehlo – které bylo jako většina hraničářů štíhlé a spíše podprůměrně vysoké – se nemohlo nepousmát tomuto popisu. Měl Maddie rád. Sledoval ji při zkouškách a obdivoval ji. Věděl, že si musí vést ještě lépe než ostatní, protože je děvče – vůbec první přijaté do hraničářského výcviku. Bylo tu až moc lidí, kteří by ji zavrhli jen kvůli tomu. Nemohla být stejně dobrá jako chlapci v jejím ročníku. Musela být lepší.

„Mertine,“ řekl porotce sedící napravo, „co by se stalo, kdyby Maddie zůstala potichu?“

Pátrač pokrčil rameny. „S největší pravděpodobností bych šel dál. Myslel jsem, že jsem šlápł na kořen stromu nebo padlou větev.“ Usmál se. „Jenže pak ta větev zařvala *Au!* Takže jsem pochopil, že se pletu.“

Maddie se začala mračit ještě víc. Harlon přesunul zrak z Mertina na ni.

„Myslela jsi na to, že nemáš reagovat?“ zeptal se jí.

Opět vzteky zčervenala. „Nemyslela jsem. Šlápł mi na ruku tou svojí obrovskou, nešikovnou botou.“ Zarazila se, a pak vzdorně dodala: „Protože mě neviděl!“

„Hmmm,“ řekl Harlon zamyšleně.

Gudris, hraničář sedící napravo, se naklonil dopředu. „Pověz nám, Maddie,“ vyzval ji, „proč sis vybrala tuhle louku, abys unikla pátrací rojnici? Tráva v okolí byla přece mnohem vzrostlejší.“

Zarazila se a na chvíli spolkla svou zlost. „Říkala jsem si, že pátrači si budou myslet, že jsem v té vyšší trávě,“ vysvětlovala, „a že v té nízké trávě nebudou tak pozorní,

jak by měli být. Navíc tam šli ve větších rozestupech od sebe.“

Tři porotci si vyměnili pohledy, stejně jako Will a Gilan u vchodu do stanu. Gilan našpulil rty v obdivném výrazu.

„Myslí ti to,“ pochválil ji Downey, třetí porotce. Ostatní souhlasně zamručeli. Maddiiny známky za taktické plánování to potvrzovaly.

„Jenže,“ řekl Harlon, který si myslel, že přílišná chvála by této mladé dámě škodila, „ji chytili.“

„Jenom proto, že na mě šlápl!“ vyštěkla Maddie.

Will zvedl obočí a podíval se na Gilana, jako by říkal: *Už mě chápeš?* Gilan pokrčil rameny.

„Na tom jsme se shodli, že to byla směla,“ odsekl Harlon trochu moc příkře, „ale na výsledku to nic nezmění.“

Maddie si všimla změny tónu, od vyrovnaného a lehce soucitného na rozhodný a konečný. Uvědomila si, že další hádky by mohly mít opačný výsledek, než chtěla. Otevřela pusku, aby ještě něco namítla, ale pak ji zase pevně zavřela.

Harlon si všiml její kapitulace a souhlasně kývl. Pak pokračoval smířlivějším tónem: „Každopádně, Maddie, tvůj výkon na tomto Shromáždění byl výjimečný a rád bych ti poblahopřál k postupu do dalšího ročníku.“

„Souhlasíme,“ zamumlali Gudris a Downey. Maddie si dovolila náznak úsměvu, ačkoli její zarudlé tváře prozrazovaly, že se ještě pořád zlobí, že poslední zkouškou neprošla kvůli úplné náhodě.

Harlon se podíval na dva hraničáře stojící za dívkou a upřel zrak na Willa. „Gratuluju i tobě, Wille Treaty,“ řekl. „Na jejich výkonech je znát tvůj výcvik a vedení.“

Will pokrčil rameny. „Jen jí ukazuju cestu, Harlone,“ řekl. „Maddie po ní jde. Všech úspěchů dosáhla díky vlastnímu úsilí.“

„Asi ano,“ přikývl Harlon a sám pro sebe se pousmál nad pokorou tohoto muže. Podíval se zpět na Maddie a zvedl její bronzový dubový list ze stolu, kam ho položila před začátkem hodnocení. Podal jí ho zpátky.

„Tumáš, Maddie. Jsem rád, že ti můžu sdělit, že postupuješ do čtvrtého ročníku výcviku u hraničáře Willa.“

Maddie si vzala list, přetáhla si řetízek přes hlavu a upravila si malý bronzový přívěsek na krku. Kdyby u zkoušek propadla, do lístku by byla proražena dírka. Kdyby takové dírky během výcviku nasbírala tři, byla by jemně požádána, aby od hraničářů odešla. Byla hrdá, že její dubový lístek, symbol jejího postavení hraničářského učně, je dosud nepoznačený.

Harlon odstrčil židli, vstal a natáhl se přes stůl, aby jí podal ruku. Gudris a Downey udělali totéž. Maddie jim rukama potřásla a sklonila hlavu, když jí gratulovali. Otočila se k odchodu a ocitla se tváří v tvář Mertinovi, mladému hraničáři, který ji chytil. I on jí podával ruku.

„Blahopřeju, Maddie,“ řekl.

Zaváhala. Pořád na něj měla vztek kvůli tomu, jak ji našel. Ale jeho úsměv byl upřímný a choval se přátelsky. A tak jeho ruku přijala a potřásla jí.

„Děkuju,“ řekla prostě a pak se neochotně usmála. Bylo těžké zlobit se na někoho tak veselého, jako byl zrovna on.

„Měla bys na sebe být hrdá,“ podotkl Mertin. „Každý čtvrtý učeň se takhle daleko nedostane bez toho, že by musel aspoň jednou opakovat ročník.“

Překvapilo ji to tak, že se nezmohla na slovo. Nevěděla, že míra neúspěchu je tak vysoká. Will jí to rozhodně neřekl.

Nechtěl, aby se bála, že by nemusela uspět. Maddie ale o neúspěchu nikdy neuvažovala. Pustila Mertinovu ruku, zamumlala díky a otočila se k místu, kde na ni čekali Will s Gilanem. Její učitel odhrnul chlopeň stanu a nechal ji projít. S Gilanem ji následovali a pak všichni tři kráčeli vedle sebe přes shromaždiště k místu, kde si postavili své prosté stany pro jednoho.

Chvíli kráčeli potichu, pak už to ale Maddie nevydržela. „Pořád si myslím, že to není fér,“ řekla tiše.

Will se na ni úkosem podíval. „A nejspíš o tom budeš mluvit celé tři měsíce až do opravné zkoušky,“ řekl. V jeho hlase zazněl varovný tón, aby si to raději odpustila.

Gilan ovšem chtěl něco dodat. „Maddie, jestli si opravdu myslíš, že s tebou zacházeli nespravedlivě, musím celou věc prozkoumat. Jsem přece velitel. Předkládáš mi oficiální stížnost?“

Maddii vyděsila myšlenka, že by si někdo mohl myslet, že se dovolává velitelova zásahu.

„Dobrý bože, ne, Gilane!“ řekla rychle. „Nemyslím na vás jako na velitele.“

„No, tak to ti mockrát děkuju,“ odtušil Gilan. „Jsem rád, že moje autorita je takhle zanedbatelná.“

Rychle opravila svůj výrok. „Totiž, já samozřejmě vím, že jste velitel! A respektuju vás jako velitele. Ale považuju vás hlavně za přítele.“

„Dobrá tedy,“ připustil Gilan, „jako přítel bych ti chtěl dát jednu radu. Přijmi to rozhodnutí a nech to plavat. Pamatuj si to do budoucna. Možná jednou budeš nejšikovnější z hraničářů v nepozorovaném pohybu –“

„Vážně?“ řekla Maddie s rozzářenou tváří, ale on se na ni chvíli mlčky díval a pak ji usadil: „Mluvím hypoteticky.“

Maddie rázem splaskla jako propíchnutý balonek. „Ale i kdybys byla nejšikovnější,“ pokračoval, „pravda je, že vždycky může přijít nějaká nehoda nebo smůla. Malá chyba, drobná nečekaná událost, a jsi prozrazená. Nezapomeň na to.“

Přemýšlela o jeho slovech a pak přikývla. „Máte pravdu, Gilane, omlouvám se.“ Pak se otočila k Willovi. „A nebudu o tom mluvit pořád dokola, až se vrátíme domů,“ dodala.

„Tak to jsem zvědav,“ odfrkl Will.

Než stihla odpovědět, upozornil je Gilan na postavu pohodlně usazenou u ohně u jejich tří stanů.

„Pokud mě nemýlí zrak, tak na nás čeká Halt,“ řekl.

„Copak asi chce?“ přemýšlel Will.

„Určitě nám to poví,“ řekla Maddie samolibým tónem. Takovou odpověď dostávala od Willa pokaždé, když vyslovila nějakou podobnou řečnickou otázku, a teď měla radost, že mu to může oplatit.

„Možná bylo přece jen lepší to tvoje fňukání, že na tebe šlápli,“ podotkl Will.

Tři

Halt vzhlédl, když se Will, Maddie a Gilan přiblížili k ohni. Přihodil hrst kávových zrn do konvice horké vody nad rozpáleným uhlím a zamíchal je tlustou větví.

„Dobrý večer,“ pozdravil. „Doufám, že jste měli úspěšný den.“

„To jsme měli. Maddie udělala zkoušky a postupuje do čtvrtého ročníku výcviku,“ odpověděl Will.

Halt k ní naklonil hlavu. „Nedá se říct, že bych to nečekal,“ řekl. „I když máš tak nešikovného učitele.“ Při posledních slovech se usmál.

Will se rozhodl si jich nevšímat.

„Další plný počet bodů?“ zeptal se Halt a Maddie se zamračila.

„Ale ne,“ zamumlal Will. „Musel ses na to ptát?“

Halt se na oba podíval a tázavě zdvihl obočí. „Nějaký problém?“

„Neprospěla jsem z nepozorovaného pohybu,“ řekla Maddie, už zase nazlobená.

Ted' se zvedla obě Haltova obočí. „Jak se to stalo? Viděl jsem tě, lépe řečeno, *neviděl* jsem tě, jak nepozorovaný pohyb nacvičuješ. Jsi odbornice. Skoro stejně dobrá jako Gilan.“ Usmál se na svého bývalého učně.

„No, svým způsobem jsem uspěla. Nikdo mě neviděl. Všichni mě minuli, jenže zametač mi šlápl na ruku.“

Pokud čekala od starého hraničáře soucit, byla zklamána. Krátce a rozhodně nesoucítěně se zasmál.

„No, takové věci se stávají,“ řekl. „Musíš počítat i se smůlou.“

Maddie se zhluboka nadechovala k odpovědi, ale Will jí varovně položil ruku na předloktí.

„Hlavně zase neříkej, že to *není fér*,“ varoval ji. „Život není pokaždé fér a ty se s tím musíš naučit žít.“

Námítky odumřely jeho učeňce na rtech. Něco si potichu zamumlala a Will se rozhodl, že bude moudřejší předstírat hluchotu. Halt si právě naléval šálek kávy a hledal sklenici s medem. Věděl, že musí být někde poblíž.

„Visí tamhle,“ ukázal Gilan na větev, která vyrůstala z velikého dubu, pod kterým si postavili stany. „Nečekal jsi snad, že ho necháme u ohně, aby se nám do něj dali mravenci.“

Maddie se natáhla a podala med Haltovi. Ten si naložil do hrnku pořádné množství, ochutnal a spokojeně vzdychl.

Will naléval kávu sobě a Gilanovi a Halt si zatím prohlížel Maddii s pobaveným výrazem ve tváři.

Změkl, pomyslel si Gilan. Byly doby, kdy se Haltovi na tváři neobjevil úsměv třeba celý měsíc. Muselo to být Paulinovým vlivem.

„Víš,“ řekl Halt, opřel se o kmen vedle ohně a natáhl si nohy, „před lety se mi stala podobná věc.“

„U zkoušek?“ zeptala se Maddie.

Starý hraničář zavrtěl hlavou. „Já žádné zkoušky jako takové neskládal,“ řekl. „Crowley se prostě rozhodl, že moje dovednosti stačí, a prohlásil mě za hraničáře.“ V hlase mu zazněl smutný tón, když se zmínil o zemřelém veliteli. Crowley mu chyběl, byl to jeho první opravdový přítel. Pak se vrátil ke své historce. „Ne. To se stalo, když mě pronásledovala skupina Temudžajů.“

„Když jsi jim ukradl stádo koní?“ zeptal se Will.

Halt se na něj zamračeně podíval. Will se sám pro sebe zašklebil. Halt neměl rád, když mu někdo připomínal, že ukradl stádo dvaceti koní Temudžajům, aby je mohl přidat do chovného programu hraničářských koní.

„Řekněme, že jsem je získal,“ řekl Halt. „Nechal jsem jim tam sto padesát stříbrných mincí – mnohem víc, než za co ti koně stáli.“

„Ale neptal ses Temudžajů, jestli ti chtějí ty koně prodat, že ne?“ vložil se do toho Gilan. Stejně jako Will znal Haltův svérázný postoj k tomu, jak „získal“ to stádo.

„To by přece nemělo smysl,“ namítl Halt. „Oni koně zásadně neprodávají.“

„A tak jsi jim je prostě ukradl,“ řekl Will a Halt se na něj zlostně zahleděl.

„Ukrást znamená vzít něco bez placení,“ ohradil se. „Něco, co ti nepatří.“

„I když jsi jim nechal peníze, připouštíš, že Temudžajové nechtěli koně prodat, a tak jsi je v podstatě ukradl,“ pokračoval Gilan a ze všech sil se snažil potlačit smích. Halt srazil obočí a prohlížel si dva své bývalé učně.

„Víc se mi líbilo, když jste starším lidem prokazovali úctu,“ poznamenal.

Will pokrčil rameny. „Respektovali jsme tě. Jenže pak jsme zjistili, že jsi ukradl stádo koní. Potom už bylo těžké k tobě vzhlížet.“

Maddie se slitovala nad bělovlasým hraničářem. Měla Halta ráda. Vždycky se k ní choval přátelsky a navíc nedávno zjistila, že právě on se zasadil o to, aby se změnila hraničářská politika a do výcviku mohla být přijata dívka.

„Říkal jste, že se něco podobného stalo i vám,“ připomněla mu. „Jeden z těch Temudžajů na vás šlápl?“

Vděčně na ni kývl, rád, že změnila předmět hovoru. Napil se kávy a pokračoval v příběhu.

„Ne. Schoval jsem koně – ty, které jsem koupil, za které jsem zaplatil,“ dodal a věnoval Gilanovi nevráživý pohled, „v houštině stromů. Chtěl jsem dojít pro vodu k prameni, když se najednou objevili dva Temudžajové a hnali k potoku tucet koz. Samozřejmě byli na koních.“

„Takže na vás šlápl jejich kůň?“ zeptala se Maddie.

„Kdo z nás vypráví ten příběh?“ zeptal se jí Halt, a tak udělala omluvné gesto a naznačila mu, aby pokračoval. Chvilku mlčel, aby se přesvědčil, že ho nebude znovu přerušovat, a pak pokračoval.

„Tak jsem tam ležel v dlouhé trávě, zakrytý pláštěm –“

„Zrovna jako já,“ opět ho přerušila Maddie, a když uviděla jeho rozčilený výraz, honem dodala: „Promiňte! Promiňte! Prosím, pokračujte!“

„Opravdu?“ zeptal se a ona pokývala hlavou, rty pevně semknuté. „Takže jsem tam ležel na zemi, dokonale schovaný před Temudžaji, když mi jedna z těch koz začala žvýkat vlasy.“

Will s Gilanem, kteří tenhle příběh ještě neslyšeli, se začali smát. Maddie se také usmála, ale pak ji napadlo, že kvůli Haltově náladě bude lepší tvářit se soucitně.

„Měl jsi mít nasazenou kapuci!“ podotkl Will.

„Měl jsem,“ odpověděl Halt. „Ta zatracená koza ji čumákem shodila a začala mi žvýkat ty vlasy.“

Smáli se ještě víc. Gilan se pak ovládl a s kamennou tváří řekl: „Často jsem si říkal, jak jsi asi přišel k tomu účesu. Tohle mnohé vysvětluje.“

O Haltovi se u hraničářů vědělo, že si vlasy řeže sám a to saxonským nožem. Výsledný účes byl často zubatý a nesouměrný.

„Co se stalo pak?“ chtěla vědět Maddie.

„Samozřejmě jsem vyskočil, abych té koze utekl. Temudžaj blíž ke mně spadl ze sedla, když se jeho kůň leknutím vzepjal. Popadl jsem druhého za nohu a taky jsem ho vyhodil ze sedla. Pak jsem utíkal. Měl jsem pořádně namále. Naštěstí Abelard nebyl daleko a jemu jejich koníci nestačili. V noci jsem se pak pro to stádo vrátil.“

Pevně se na Maddii zadíval. „Tím ti chci říct, že nehody se prostě stávají. Někdo na tebe šlápne. Kozy ti začnou žvýkat vlasy. Musíš být připravena i na nečekané. Patří to k tomu, když chceš zůstat skrytá. Zapamatuj si to. Pouč se z té zkušenosti. Nikdy nevíš, co se může stát.“

Maddie pokorně přikývla. „Ano, Halte. Děkuju.“

„Tak,“ uzavřel Halt a obrátil se na Willa a Gilana, „ani jeden z vás, šklebících se opičáků, nechce vědět, co mě sem přivedlo? Proč jsem vážil cestu až z hradu Redmontu, od svého teplého krbu, abych vás navštívil?“

Halt ten rok nezůstal na Shromáždění po celou dobu jeho trvání. Cvičil některé z mladších učňů, pomáhal jim vylepšovat střeleckou techniku a hodnotil některé dílčí zkoušky. Ale pár dní před závěrem Shromáždění pro něj tyto činnosti skončily.

Gilan pokrčil rameny. „Myslím, že jsi přišel na rozlučkovou oslavu.“

Halt přikývl. „To je pravda. Ale ta je až zítra. Přišla vám zpráva od Horáce. Myslel jsem, že bude nejlepší, když ji přivezu sám. Nikdo na hradě nevěděl, kde Shromáždění je.“

Shromáždění se konalo každý rok jinde a přesné místo konání se udržovalo v přísné tajnosti. Hraničářská jednotka si během let nadělala hodně nepřátel a někteří z nich by moc rádi věděli, kde se bude celé dva týdny nacházet.

Halt si sáhl do vesty a vytáhl srolovaný svitek svázaný stuhou, která byla zapečetěna velkým kusem vosku. Podal ho Gilanovi, který si prohlédl pečeť a poznal, že je Horácova.

„Četls to?“ zeptal se Halta. Starý hraničář byl proslulý svou schopností otevírat a znovu pečetit zprávy. Měl velkou sadu nástrojů, kterými uměl nadzvednout pečeť, aniž by vosk rozlomil. A kdyby se náhodou stala nehoda, měl také zásobu padělaných pečetidel, kterými mohl nahradit originál. Nebyly to přesné repliky, ale byly dost dobré na to, aby při letném pohledu oklamaly většinu lidí.

Halt vypadal uraženě. „Je to zapečetěné,“ řekl důstojně. Will se sám pro sebe usmál, když si uvědomil, že Halt na otázku vlastně neodpověděl.

„A kdy tě něco takového zastavilo?“ mumlal Gilan, když rozlamoval pečeť a rozbaloval svitek, aby si ho mohl přečíst. Po pár vteřinách se podíval na Maddii. „Táta tě pozdravuje,“ řekl. „Doufá, že si při zkouškách vedeš dobře.“

Maddie se usmála. Typický otec. Posílal jí osobní vzkazy i v oficiální zprávě. Měla s Horácem blízký vztah, který se ještě zlepšil, když se začala učit na hraničářku. Zavedlo ji to víc do otcova světa a měli díky tomu mnoho společného.

Gilan se vrátil ke zprávě a trochu se mračil, když ji četl.

„Špatné novinky?“ zeptal se Will, když si jeho výrazu všiml.

Gilan mávl rukou a s odpovědí počkal, až dočte celou zprávu. Pak vzhlédl a upřel oči na Halta. „Slyšel jsi někdy o skupině, která si říká klan Rudé lišky?“

Halt našpulil rty. „Moc toho nevím. Anarchisti, ne?“

Gilan zavrtěl hlavou. „Trochu víc než to. Už několik měsíců o nich na hrad Araluen dostáváme zprávy. Je to skupina, která se staví proti současnému následnickému zákonu. Chtějí se vrátit k mužskému následnictví.“

Podle araluenského práva mohl zdědit trůn každý právoplatný potomek, mužského i ženského pohlaví. V případě Duncanovy smrti by se tedy Kasandra stala královnou a vladařkou. Horác by se nestal králem jen z toho titulu, že byl její manžel. Byl by dál jen její choť. A po čase by pak Maddie zdělila trůn po své matce. Ale kdyby klan Rudé lišky uspěl, království by se vrátilo ke starému zákonu, kdy mohl trůn zdědit pouze mužský následník. Pokud by se to stalo, vznikl by kvůli následnictví pořádný chaos.

„Je tu nějaký důvod, proč to chtějí?“ zeptal se Will.

„Nejspíš proto, že to někdo využívá jako záminku, aby se sám dostal na trůn,“ pokrčil rameny Gilan. „V každém případě znamená ten klan problém pro Kasandru i tady pro Maddii. Horác si myslí, že bychom ho měli zastavit.“

„Jak to chce udělat?“ zeptal se Will. Všiml si, že Halt se na nic neptá, což naznačovalo, že zprávu zřejmě četl.

„Konečně jsme vypátrali jejich sídlo poblíž východního pobřeží,“ řekl Gilan. „Horác má v plánu, že on a já povedeme vojáky a ukončíme to jejich nesmyslné štvání jednou provždy.“ Zaváhal a podíval se na oba hraničáře. „Zároveň se povídá, že další jejich skupina se zformovala na redmont-

ské severozápadní hranici. Horác vás žádá, abyste prošetřili, co mají za lubem, a taky je srovnali.“

„Takže se zítra vracíš na hrad Araluen?“ zeptal se Halt.

Gilan se na něj díval s hlavou nakloněnou na stranu. „Tak se to tu píše,“ řekl a poklepal na zprávu. „Ale jak jsi to mohl vědět?“

Halt se usmál. „Mám dobrý odhad,“ odpověděl.

Čtyři

Závěrečná slavnost na Shromáždění byla vždycky hořkosladká. Hraničáři a jejich učni se sešli na rozlučkové hostině, kterou připravovali kuchaři a obsluhující personál z hradu Aralueny a sousední vesnice. Když už bylo Shromáždění skoro u konce, nebylo potřeba tajit jeho místo. Následující rok se stejně mělo konat někde jinde.

Hraničáři hodovali a povídali si dlouho do noci, až do dojemné chvíle, kdy si všichni společně zazpívali *Lesní chatu*, svou tradiční píseň na rozloučenou.

Hraničáři žili nebezpečným, dobrodružným životem a nikdo nemohl vědět, kolik z těch, kteří jsou tu dnes, přijde i příští rok. A tak se družili a objímali a přáli si hodně štěstí, dívali se jeden druhému hluboko do očí, protože věděli, že v některých případech to může být naposledy, co se vidí.

Gilan se rozhodl zůstat na slavnost, i když původně řekl, že se kvůli Horácovu vzkazu okamžitě vrátí na hrad Araluen.

„Jedna noc nic nezmění,“ řekl Haltovi. „A Horác stejně musí nejprve shromáždit jednotku. Odjedu brzy ráno.“

Většina ostatních se řídila jeho příkladem, sbalila se a opustila tábor ještě před rozedněním. Když Shromáždění skončilo, spěchali zpátky do svých lén, aby zjistili, co všechno se stalo, zatímco byli pryč. Will a Maddie, kteří to měli na hrad Redmont jen kousek, si dávali na čas. Zůstali na pozdní snídani a sledovali, jak obsluhující personál balí věci do povozů a odjíždí. Na kouscích holé země, kde posledních deset dnů stály hraničářské stany, bylo něco smutného – byla to stopa, že tu byli, a teď jsou pryč.

Will se rozhlížel po ztichlém prostoru. „Loučení je vždycky smutné,“ řekl spíš sám k sobě než k Maddii. Ale ta stejně odpověděla.

„Matka říkala, že jste to vždycky tak cítil – ale že když jste odešel, už jste se neohlížel.“

Smutně se usmál. „To je pravda. Nemohl jsem snést pohled na toho, koho jsem opouštěl. Dnes už se ohlížím, pro případ, že bych ho viděl naposledy.“ Pokrčil rameny. „Asi je to tím, jak stárnu.“

Maddie se zasmála. „Stárnete? To určitě. Jste v nejlepších letech.“

„Rád bych si to myslel,“ odpověděl. Pak si všiml postavy, která se k nim blížila mezi prázdnými místy po stanech. „No vida, říkal jsem si, jestli se Jenny zastaví.“

Jeho stará známá, Jenny, měla na starosti včerejší večerní hostinu. Pan Chubb, její dlouholetý učitel, odešel nedávno do penze. Navzdory velké snaze barona Aralda Jenny odolala všem jeho nabídkám, aby se přestěhovala na Redmont a ujala se tamní kuchyně. Měla nezávislou povahu, líbilo se jí, že má vlastní podnik ve vesnici. Místo toho vycvičila jednoho ze svých nejlepších učňů, který pak Chubba v hradní kuchyni nahradil. Při zvláštních příležitostech se

vaření na Redmontu ujala sama. Baron Arald tyhle příležitosti miloval a snažil se jich zařídit co nejvíce.

Will vstal, aby ji pozdravil, když se přiblížila. Trochu hekl, když vstával a narovnával si nohy. Podíval se na Maddii.

„Vidíš, co jsem říkal o tom stárnutí?“ řekl, a trochu jí záviděl, jak hladce vyskočila na nohy. Ani staré zranění boku ji většinou nijak netrápilo. Pak se otočil ke své dávné přítelkyni. „Dobré ráno, Jenny, je mi líto, že se včera nenašel čas, abychom si popovídali.“

„Měla jsem dost práce,“ odpověděla Jenny. V kuchyni byla přísnou a náročnou velitelkou svého personálu a trvala na tom, aby hraničáři měli jen to nejlepší jídlo a pití. Večer předtím spolu jen krátce promluvili, ale nic víc.

Will si ji uznale prohlédl. V blond vlasech už měla pár pramínků šedi a v pase byla možná trochu širší, což byl následek toho, že byla kuchařka a měla ráda dobré jídlo, které vařila. Ale ona měla plnější postavu vždycky a těch pár palců navíc jí slušelo.

„Jsi stejně hezká jako vždycky,“ řekl a ona nad jeho poklonou mávla rukou.

„A ty jsi vážný jako starý šedý vlk,“ řekla. „Co se stalo s tím hezkým chlapcem, se kterým jsem vyrůstala?“

„Tíha odpovědnosti,“ pokrčil rameny Will. „Konec konců, mám tady tuhle strašnou učeňku, kterou musím hlídat.“

Jenny se na Maddii příjemně usmála. Ze začátku, když Maddie přijela na Redmont, spolu nevycházely dobře kvůli Maddiinu nadutému prohlášení, že by ji Jenny měla oslovovat ‚Vaše Výsosti‘. Ale teď už byly přítelkyně.

„Jak se máš, Maddie?“ zeptala se.

Maddie se také usmála. „Mám se dobře, Jenny,“ odpověděla. „Nedala by sis kávu?“ Ukázala na konvici na žhavých uhlících v ohništi, ale Jenny zavrtěla hlavou.

„Musím dohlédnout na personál a na balení. Jinak mi tady nechají všechny nejlepší hrnce a naběračky a já se budu muset vrátit a hledat je.“

„Gilan odjel brzy ráno,“ řekl Will.

Přikývla. „Ano. Ráno se za mnou zastavil a strávili jsme spolu nějaký čas. Ráda jsem ho viděla.“ Usmála se při té vzpomínce.

Will naklonil hlavu na stranu. „Takže...existuje možnost, že budeš svou restauraci stěhovat na Araluen?“

Rozhodně zavrtěla hlavou. „Ne. Navrhovala jsem, ať si Gilan přesune velitelství na Redmont. Není přece důvod, proč by nemohl.“

Jenny a Gilan „patřili k sobě“, jak lidé říkali, už celé roky. Ale jejich vztah omezovala vzdálenost. Jenny trvalo roky, než vybuodovala svůj podnik ve vesnici Wensley v podhradí Redmontu. A Gilan sídlil na Araluenu.

Will pokrčil rameny. „Myslím, že má pocit, že musí být blízko Horáce a Evanlyn,“ podotkl, ale Jenny nad jeho poznámkou pohrdavě zasykla.

„Existují přece holubi, kteří mohou nosit vzkazy,“ řekla. „A je to jen pár dní jízdy –na jednom z těch vašich slavných hraničářských koní ještě méně. Není důvod, proč by nemohl mít základnu tady.“

Will zvedl ruce v obranném gestu. Nechtěl se nechat zatahnout do tohoto sporu, ačkoli spíše souhlasil s Jenny. Gilan by klidně mohl mít základnu na Redmontu, byl by tak navíc blíž svým starším hraničářům Haltovi a Willovi.

„To si musíte vyřešit vy dva,“ řekl.

Jenny k němu přistoupila a objala ho. „Nakonec to nějak uděláme,“ odpověděla. „Opatruj se. Gilan mi říkal, že vy dva za pár dní pojedete na severozápad.“

„Já pojedu,“ řekl Will. „Chceme se s Haltem tam nahoře porozhlédnout. Maddie se vrátí na Araluen.“ Všiml si Maddiiny rychlé reakce, když se otočila a podívala se na něj.

„Myslela jsem, že pojedu s vámi a Haltem,“ řekla.

Ale on zavrtěl hlavou. „Tvá matka tě čeká doma na Araluen,“ řekl pevně. „Neviděla tě celý rok.“ Všiml si, jak tvrdohlavě zařala čelisti. Věděl, že ho čeká dlouhá hádka.

„Ale proč?“ zeptala se Maddie po patnácté. „Proč nemůžu jet s vámi a Haltem? Jsem hraničářka, ne?“

„Protože tvoje matka chce, abys ji navštívila,“ řekl jí Will trpělivě. „Jezdíš domů na prázdniny každý rok po Shromáždění.“

„Ale když jezdím každý rok, co se stane, když jednou vynechám? Kromě toho, můžu jet napřed s vámi a Haltem a pak teprve domů.“

„Nevíme, jak dlouho na hranicích budeme,“ řekl Will. „Mohly by to být týdny nebo celý měsíc.“

„Ale no tak! Gilan říkal, že jsou to jen nejasné povídačky. Nejspíš to vůbec není pravda a vy se vrátíte za týden, nejdéle za dva.“

„Ne,“ řekl Will pevně a doufal, že toto odmítnutí dál se o věci bavít ukončí jejich spor.

„Proč?“ řekla. „Jen mi řekněte proč?“

A to je po šestnácté a sedmnácté, pomyslel si. Ztěžka si povzdechl.

„Tvoje matka mi ještě neodpustila, že jsem tě naverboval k hraničářům,“ řekl.

Odmítavě mávla rukou. „To nebyla vaše vina. To udělali Gilan s Haltem.“

„Možná. Ale já jsem ten, kdo tě cvičí, já jsem ten, kdo nese vinu, když každý rok uděláš zkoušky.“

„Ale ona nechce, abych propadla, že ne?“ ujišťovala se Maddie.

„Ne. To se nedá říct. Je na tebe moc pyšná. Ale ze začátku si myslela, že zůstaneš učeňkou jen rok. Nebyla by kdovíjak smutná, kdybys neudělala zkoušky, několikrát propadla a musela ses vrátit domů. Teď alespoň trvá na tom, abys každý rok na měsíc přijela. A já tomu nehodlám stát v cestě.“

Maddie hádavě vystrčila bradu. „Chcete mi říct, že se bojíte mojí matky?“ zaútočila.

Will jí klidně oplácel pohled. „Na to se spolehni,“ odpověděl.

Zpátky v lesní chatě nedaleko Redmontu si oba začali balit věci na cesty. Will jako obvykle nacpal náhradní oblečení a výstroj do sedlových brašen, jak mu přišly pod ruku, a smáček je, aby se tam vešly. Maddie všechny zase vyndala, pečlivě poskládala a uložila do brašen tak, že zabraly polovinu místa než předtím.

„S tím se neobtěžuj,“ řekl jí Will, když po něm hodila útrpným pohledem.

„Když to nesložím, všechno to bude pomačkané a škaradé, až to vyndáte,“ odpověděla mu.

Pokrčil rameny. „Po půl hodině nošení se to zase vyhladí,“ řekl. Pak chvilku přemýšlel a dodal: „No, možná po hodině.“

Její vlastní balení trvalo mnohem déle, protože s sebou musela vzít nejen hraničářskou uniformu, ale také šaty a pláště, které nosila jako královská princezna. Na tu se obvykle měnila v půli cesty na Araluen.

Maddiina služba u hraničářů byla v království udržována v přísné tajnosti. Hraničáři o ní samozřejmě věděli – ale ti byli proslule nemluvní. Pár dalších, třeba baron Arald a jeho žena, také vědělo o její činnosti v jednotkách, ale ostatní lidé netušili nic. Její Výsost princezna Madelyn byla přece druhou následnicí trůnu a bylo by riskantní, kdyby se o její totožnosti hraničářky vědělo. Vždycky existovala možnost, že se ji nepřátelé království pokusí unést nebo zabít. Jako hraničářská učeňka na sebe Maddie nepoutala pozornost a byla veřejnosti z očí. Většina lidí si myslela, že je na Redmontu a učí se jemnému umění diplomacie a pohostinnosti pod pečlivým dozorem Lady Sandry.

Další osoba, která o tomto klamu věděla, byla její komorná Ingrid.

Když Maddie na začátku svého výcviku přijela, přivezla si s sebou svou komornou a ohromující množství zavazadel. Will okamžitě odeslal děvče i s většinou zavazadel zpět na Araluen s tím, že hraničářův učeň si sám uklízí a spravuje šaty. V následujících letech si však uvědomil, že Maddie bude potřebovat komornou jako doprovod na cestě, až na konci roku pojedou domů. Tento úkol dostala Ingrid.

V den, kdy měly odjet, přijela Ingrid z hradu a vedla i Maddiina aridského valacha Slunečníka. Nebylo by dobré, aby byla následnice trůnu viděna, jak jede na huňatém

hraničářském koni. Krásně stavěný Slunečník byl pro ni mnohem vhodnější. Dokud Maddie nepřijala identitu princezny, jela na Trkačovi. Potom malého koníka vydávala za soumara.

„Je mi to líto,“ říkala Trkačovi a hladila mu hedvábně jemný nos. „Vím, že je to pod tvou úroveň.“

Trkač na to po koňsku pokrčil rameny. *Když se ty můžeš obléknout jako přezdobená krejčovská panna, já těch pár balíků taky unesu.*

Pět

Gilan a Horác se skláněli nad mapou rozloženou na Gilanově stole. Horác za řeči ukazoval na místa na mapě hrotem dýky.

„Podle našich zvědů se klan Rudé lišky sešel někde v téhle oblasti.“ Objel dýkou tok klikaté řeky a ukázal na místo čtyři dny jízdy na sever od hradu Araluen.

„Řeka Wezel,“ podotkl Gilan, když si všiml jména. Ukázal na vyznačený prvek na jejím severním břehu, u dlouhého ohybu v toku řeky. „Co to je?“

„Stará opuštěná pevnost,“ odpověděl mu Horác.

„Využívají ji Lišky?“ zeptal se Gilan.

Horác zavrtěl hlavou. „Ne. Pokud vím, mají tábor někde na jižním břehu, tady u toho ohybu.“

„Takže pokud se k nim přiblížíme z jihu, budeme je mít v pasti u vody.“

„Správně. Řeka je hluboká a moc brodů na ní není. Nevybrali si zrovna takticky výhodné postavení. Ale zřejmě moc smyslu pro taktiku nemají.“

„Nejsou to tedy cvičení bojovníci?“ zeptal se Gilan.

„Podle toho, co jsem slyšel, tak ne. Jsou to banditi a darebáci, kteří se nechali naverbovat do klanu Rudé lišky kvůli penězům a snadné kořisti. Mezi jejich vůdci bude možná půl tuctu cvičených mužů, ale zbytek bude nejspíš jen chátra.“

„Počet?“

Horác opřel hrot dýky o hrubý povrch stolu. „Třicet až čtyřicet. Víc ne,“ řekl. Pak předem odpověděl na další otázku: „Myslím, že vezmeme dvacet mužů z jezdeckta a dvacet lukostřelců.“ Vzhlédl. „Jsou to cvičení muži a všichni už prošli bojem. Myslím, že čtyřicet odrbaných rebelů jim nebude dělat potíže.“

Gilan se zazubil. „Zejména, když tam budeme my dva,“ řekl. Žertoval, ale bylo v tom i dost pravdy. Horác byl první bojovník celého království, zručný, rychlý a silný. Jeho úžasných schopností si ostatní všimli, když mu ještě nebylo ani šestnáct. Teď, o mnoho let později, k jeho přirozenému talentu přibyla ještě spousta zkušeností. A Gilan byl samozřejmě velitel hraničářských jednotek a jako takový byl mezi hraničáři nejschopnější.

„Vezmeme si zásoby na deset dní,“ řekl Horác hraničáři. „Sušené maso, ovoce a placky. Každý muž bude mít dvě polní láhve. Až vyrazíme, chci, abychom jeli rychle a dostali se k řece Wezel předtím, než se o nás dozví. Čím dřív tohle skončíme, tím líp. Nocovat budeme pod širým nebem a cestou se budeme vyhýbat městům i vesnicím.“

„Dobrá úvaha. Čím méně lidí nás uvidí, tím líp. Kdy vyrazíme?“

„Jezdci teď cvičí náhradní koně – několik měsíců se pásli na lukách a bude pár dnů trvat, než se uklidní a budou

znovu nosit jezdce. Vždycky napůl zdivočí, když se jim dá na nějaký čas volnost. Takže bychom měli být připraveni koncem týdne. Aspoň se ještě uvidím s Maddii, než odjedeme.“ Maddie měla přijet následující ráno.

„Chtěl bych, abys zítra zkontroloval vybavení lukostřelců,“ pokračoval Horác. „Víš líp než já, co máš prověřit.“

Gilan přikývl na souhlas. Sáhł dolů, posunul mapu po stole a ještě kousek jí rozbálil, aby našel místo, kde stál hrad Redmont.

„Halt s Willem už by měli být na cestě,“ řekl. „Myslíš, že něco zjistí?“

Horác pokrčil rameny. „Ta zpráva byla dost neúplná – spíš povídačky než fakta. Ale nemůžu si dovolit ji ignorovat. Bude se mi líp spát, když budu vědět, že se tam ti dva pořádně porozhlédli. Tenhle kult Lišky může být jen banda náfuků, ale ta jejich nebezpečná myšlenka by se rychle mohla uchytit, a než se nadějeme, mohli bychom tu mít opravdové povstání. Právě proto je to třeba zarazit hned v zárodku.“

Gilan pustil konec mapy a ta se srolovala. „Tak to bude nejlepší,“ přisvědčil. „Rychle udeřit dřív, než se nám situace vymkne z rukou.“

Horác se přestal opírat o stůl a narovnal se. Stočil mapu do pevného válečku a navlékl přes ni hnědou stuhu, aby držela svinutá.

„Cesta k řece Wezel by měla trvat tak tři čtyři dny,“ řekl. „Pak dva nebo víc dní, než najdeme tábor Lišek, a pak s tím nesmyslem skončujeme.“

Gilan souhlasně zamručel. Ale trochu se mračil. Jedna věc mu dělala starosti.

Horác si jeho výrazu všiml. „Máš nějaký problém?“

Gilan zaváhal. „Čtyřicet jezdců a lukostřelců,“ řekl. „To je víc než polovina současné posádky. Nemáš strach, že Kasandra bude v úzkých, kdyby došlo k potížím?“

Horác zavrtěl hlavou. „Araluen se dá dobře bránit,“ řekl. „Dokonce i malá posádka ho udrží. A Kasandra je dobrá velitelka. Zažila už pěkných pár bitev.“

„To je pravda,“ přikývl Gilan. Kasandra prokázala svou dovednost v bojích od pobřežních plání Skandie přes pouštní pustinu Aridy po rozeklané hory v Nihon-džinu. Vzhledem k téměř nedobytné poloze hradu Araluen nebylo pochyb, že by zvládla vymyslet účinnou a úspěšnou obranu před každou předvídatelnou hrozbou.

Maddie s Ingrid po odjezdu z Redmontu cestovaly rychle. Počasí bylo pěkné a cesty volné.

Ingrid se podívala na slunce a odhadovala čas podle jeho umístění na nebi. „Brzy se budeš muset převléct,“ varovala Maddii. „Je čas, aby ses zase stala princeznou.“

Maddie znechuceně nakrčila nos. Pořád byla oblečená jako hraničářka, i když jela s kapucí na zádech a holou hlavou. Líbilo se jí, jak je hraničářské oblečení pohodlné. Bylo volné a neomezovalo v pohybu. Naproti tomu jezdecké šaty, které si měla obléct, byly těsné a nepohodlné, ušité spíš pro krásu než praktičnost.

Trkač frkl. *Krejčovská panna.*

„Nesměj se, nákladní poníku,“ okřikla ho potichu.

Ingrid se na ni podívala. „Říkala jsi něco?“

Maddie rychle zavrtěla hlavou. Nebyla si jistá, jak by její komorná reagovala na to, že mluví se svým koněm a věří,

že jí kůň odpovídá. Ingrid by si nejspíš myslela, že její paní přskočilo. Ale Ingrid si to stejně už napůl myslela, nechápala, jak mohla Maddie dát přednost drsnému životu hraničářské učeňky před pohodlím a krásnými šaty princezny.

Tu záležitost ale rychle přebilo něco jiného. Ingrid ukázala na cestu.

„Máme společnost.“

Už dávno opustily volnou krajinu u řeky a cesta v těchto místech procházela částí Alderského lesa. Stromy tu byly vysoké a rostly blízko u sebe z obou stran cesty, která se zužovala tak, až se na ni nakonec sotva vešli dva jezdci vedle sebe.

Asi třicet kroků před nimi vyšli z lesa dva muži a zastoupili jim cestu. Oba byli mohutní a oblečení v otrhaných, špinavých šatech. Oba byli ozbrojení.

Muž napravo držel luk s nasazeným šípem, ale ještě neměl nataženo. Nad ramenem byly vidět letky dalších šípů v hrubém toulci. U pasu měl dlouhý nůž.

Druhý, o trochu vyšší muž měl v pravé ruce těžký kyj z tvrdého dřeva, který se od široké hlavy hojně pobité bodci zužoval k užší rukojeti obalené koženou páskou. Byl na něj škaredý pohled – stejně jako na jeho majitele.

Obě dívky instinktivně přitáhly otěže a zastavily koně. Maddie pod sebou cítila, jak Trkačova hrud' vibruje, když začal výhrůžně mručet.

„Asi jsme si měly vzít doprovod,“ řekla Ingrid potichu, ale Maddie si všimla, že nevypadá, že by ji situace nějak zneklidnila.

„Kvůli těmhle dvěma odrbancům?“ opáčila. „To si děláš legraci.“

Maddie přehodila pravou nohu přes hrušku sedla a sklouzla na zem vedle Trkače. Přitom sáhla pro prak, který

měla stočený pod opaskem, rozvinula ho a druhou rukou hmátla po váčku u opasku, kde měla několik hladkých, těžkých olověných střel. Luk spočíval v pouzdře za sedlem, ale o ten se nestarala. Prak měla jako zbraň mnohem raději.

Aniž by se musela dívat, vložila jedno olůvko do kapsy praku. Nacvičená lehkost, s níž to provedla, měla oba bandity varovat. Ale příliš si věřili a neviděli žádné nebezpečí, které by jim mohlo hrozit od dvou mladých žen. Maddie postoupila o krok dál od Trkače, aby měla prostor na roztočení praku.

Ingrid se na ni podívala. „Máš nějaký konkrétní plán?“

Maddie zavrtěla hlavou. „Uvidíme, jak se to vyvine,“ řekla a spustila si prak dolů k boku. Trkač dál mružel, byl to dlouhý, varovný tón slyšitelný jen na pár kroků.

Muž s lukem pozvedl svou zbraň, ale ještě nenatáhl těti-vu. „Nenechte nás čekat, holky,“ zavolal. „Jen pojedte k nám a dejte nám svy cennosti. Tak to pro vás bude mnohem jednodušší.“

V hlase mu znělo pobavení. Maddie cítila, že je s celou situací náramně spokojený. Ingrid byla dobře oblečená a určitě u sebe měla šperky a peníze. Jela na klisně z dobrého chovu, která zjevně měla také velkou cenu. Stejně jako Slunečník, který byl vzadu a nesl zavazadla. Trkač samozřejmě nevypadal tak působivě – huňatý malý koník se sudovitým tělem, odolný a pracovitý, ale ne moc cenný. Celkem vzato obě dívky vypadaly jako ideální kořist pro lupiče. Relativně bezmocné a bez ochrany stráží by určitě dvěma ozbrojeným mužům moc nevzdorovaly.

„Myslím, že zůstaneme tady,“ odpověděla Ingrid. Tišším hlasem řekla Maddii: „Ještě bychom se mohli obrátit a jet zpátky.“

Maddie zavrtěla hlavou. „Tak snadné by nám to neudělali. Brzy zjistíš, že je tu ještě třetí člen bandy, který se proplížil za nás.“

Ingrid se ohlédla přes rameno a viděla, že Maddie má pravdu. Třetí postava, stejně otrhaná a ozbrojená těžkým kopím, stála na místě, kde cesta vjížděla mezi stromy. Její obrys se jasně rýsoval proti jasnému slunci.

„Máš pravdu,“ potvrdila a pevně sevřela svůj jezdecký bičík. Ingrid ho nikdy nepoužívala na koně, spíše ho měla jako svou tajnou zbraň. Byl to kus tvrdého jasanového dřeva obalený kůží a s leštěným kamenem zasazeným na jednom konci. Druhý konec se zužoval v bič – plochý kus spletené kůže. Kromě toho, jak bylo u dam zvykem, měla Ingrid u pasu dýku.

„Nejdřív se postarám o toho střelce,“ řekla Maddie potichu. „S trochou štěstí ti druzí dva utečou, až ho sestřelím.“

„A bez trochy štěstí?“ zeptala se Ingrid.

Maddie se zazubila. „Budou mít velkou smůlu,“ odpověděla.

Šest

M už s lukem začínal být netrpělivý. Dívky se už několik minut ani nepohnuly. Viděl, že se Ingrid ohlédla přes rameno, a věděl, že si uvědomují, že únikovou cestu mají odříznutou.

„Tak pojdte!“ rozkazoval jim hrubě. „Už jsme tady ztratili dost času. Pojdte sem a dejte nám svoje cennosti!“

Aby zdůraznil svá slova, začal natahovat luk. Luk i tětíva pod tou námahou zavrzaly.

Maddie přimhouřila oči a prohlížela si luk. Byla to ubohá zbraň, na rozdíl od dokonalých luků, které používali hraničáři. Byla vyrobena z nerovnoměrně tvarovaného kusu dřeva a jedno rameno měla užší než druhé, takže se horní polovina luku ohýbala víc než spodní. Silně pochybovala, že by na více než padesát kroků takovým lukem něco trefil. Ale na druhou stranu mohl být na ten luk zvyklý a třeba se naučil počítat s tím, kam zanášel.

A kromě toho, ony nestály dál než padesát kroků, a tak se rozhodla, že by nebylo dobré nechat ho vystřelit.

Pohybovala se rychle a svižně, udělala dlouhý krok dopředu levou nohou a pravou ruku s prakem spustila za sebe. Pak prakem švihla přes rameno, pravou nohou udělala krok vpřed a celým tělem následovala pohyb. Provedla to hladce a plynule a do hodů prakem vložila sílu nohy, těla i paže. Olověná střela vylétla vpřed tak rychle, že ji nebylo vidět, a zasáhla horní rameno luku v polovině jeho délky. Protože horní rameno bylo slabší a ohýbalo se víc než spodní, prudký náraz olůvka ho roztříštil. Napětí tětivy se náhle uvolnilo a zdálo se, jako by luk v mužových rukou vybuchl.

Rozlomené rameno vyletělo vzhůru a vzápětí ho tětíva strhla zpátky, takže šlehlo muže do tváře a způsobilo mu krvavý šrám. Vykřikl, zapotácel se, zahodil rozlomený luk a zvedl ruku, aby zastavil náhlý proud krve. Nebyl si jistý, co se právě stalo. Dělo se to moc rychle, takže to jasně neviděl. Věděl ale, že za to může ta štíhlá holka, která stála vedle chundelatého koníka. S touhou po pomstě sáhl po dlouhém noži u opasku a vyrazil k ní.

„Nikdy se nepoučí,“ zamumlala Maddie. Dala do praku další střelu a vrhla ji na muže. Zasáhla ho do ramene, rozbila mu kost a pohmoždila svaly. Muž upustil nůž z ruky, zastavil se, vrávoral a sténal náhlým leknutím a bolestí. Pomalu klesl na kolena a levou rukou se snažil ulevit prudké bolesti ve zlomeném rameni. Předklonil se, až se hlavou opřel o zem, a z úst mu vycházelo tiché úpění.

„Ty čarodějnice!“ zařval jeho společník. Zvedl kyj nad hlavu a vyrazil proti Maddii. Ta v klidu vložila další střelu do praku a čekala na něj. Ale Ingrid začala jednat.

Popohnala koně vpřed a přitom svůj bičík chytila za opačný konec. Muž ji viděl přijíždět a otočil se směrem k ní. Divoce se rozehnal kyjem, ale ona pobídla koně kole-

nem a ten muž ladně obtančil a vyhnul se ráně. Pak kuň poskočil zpět, a než se muž vzpamatoval, Ingrid se nahnula v sedle, rozmáchla se bičíkem a těžkým koncem se zasazeným kamenem ho udeřila do hlavy.

Udiveně se na ni podíval. Pak se mu zastřely oči a složil se jako prázdný pytel na listy posetou lesní stezku, dočista omráčený.

O dva útočníky už bylo postaráno, a tak Maddie obrátila svou pozornost ke třetímu členovi bandy. Ten zaváhal, když viděl, že dívky jeho společníky zneškodnily za pár vteřin. Pak se otočil a dal se na útěk.

„Trkači,“ zavelela Maddie tiše a ukázala na mizející postavu.

Malý koník vyrazil jako střela z luku. Maddii jako vždy překvapilo zrychlení, jaké dokázali hraničářští koně vyvinout. Na pár krocích dosáhl nejvyšší rychlosti a doháněl prchajícího muže před sebou.

Kdyby měl lupič dost rozumu a skočil by do lesa vedle cesty, možná by měl o něco větší šanci uniknout. Ale on zůstal na cestě. Trkač ho záhy dostihl a věrný svému jménu do něj z boku vrazil.

Náraz poslal muže do trávy, kde se ještě několikrát otočil. Pak se začal otupěle zvedat na nohy. Potřásl hlavou, aby si projasnil zrak, protože při pádu se hlavou ošklivě uhodil o zem a ta se mu teď točila. Huňatý koník stál pár kroků od něj se vztyčenýma ušima a zvědavě ho sledoval, jako by se ptal: *A co chceš dělat teď?* Lupič měl silný dojem, že koně celá tahle situace velmi baví. Ruka mu sjela k noži u opasku. Při pádu ztratil kopí, které teď leželo někde mimo dosah v trávě.

Vytáhl nůž z pochvy, vykročil ke koni a přitom si potichu mumlal nadávky.